

Fenséges céltalanság

Figyeld a képet. Lentről nézd felfelé, és indulj is el, ha a spontán szimmetriát lépcsőnek gondolod. Megspórolni a kezdeteket Cro-Magnon óta nem kifizetődő. Lassan haladj, ha haladni fogsz egyáltalán. Végtelen számú vetületben a magad egyéni változatával a tapasztalat naprakész műtárgyai közt bolyongani, lásd be, fenséges céltalanság. Amikor gyakorlati célok híján, megélhetési eszméktől egyre távolabb kezdődik el a földi szokások felszámolása. Amikor perspektíva-kuss van, és úgy fordulsz be valami más, körül nem írható kontratérbe, mintha motoroznál egy szintenként nehezített pálya-labirintusban. Amikor a megszokotthoz képest úgy vagy egyedül, hogy minden elhasznált lélegzeted csönddé tömörül, és az én csak test-palackba zárt, illó oxigén.

Turczi István

Gép-templom

Leleplező ez a szabályosság. Sehol egy önmagáért való kitüremkedés, kóbor vonal, torzó vagy formákból kitagadott disszonancia. Szinte fáj, és megaláz, ahogy monstrumként magaslik föléd. Előtte állsz, de mintha megadóan térdepelnél egy gép-templom oltára előtt, és szemed újhítű áhitattal függesztenéd a hol üvegkupolának, hol baziliskusznak tetsző, végtelenbe futó ablakokra. A geometrikus csendben erőlködés nélkül hallani egy imát. Te imádkozol, anélkül, hogy tudnád. Te könyörögsz bebocsáttatásért. Ruhádat te szaggod, hamut fejedre te szórsz. Holnap emlékeket, még ki sem mondott szavakat morzsolgatsz rózsafüzéreként. A folytatás oltalmáért esedezel az örök szüntelenség színe előtt. Pedig ha jobban figyelsz, megláthatod azt a lépcsőt a lábamatban, ahonnan van hová. Nincs még veszve semmi.

Éteri minta szerint

Ne tanulmányozd magadban az alantast. *Attól még nem lesz valami valami, hogy valamilyen nem.* És ha kísérletezel, nézz fel, és tedd éteri minta szerint. Erre vonatkozóan persze ne várj útmutatást. Ahol monokróm ég alatt egymásba múlnak a napok, a távolság kevesli önmagát, s minden átmenet nélkül kezdődik újra, ami be sem fejeződött, ott fix pontot keresni legalábbis kétséges kimenetel. Nézz a lelkedbe, szólt Marcus Aurelius. Járd körül szavaidat, ímígyen Heidegger. A saját nyelvedet beszéld, mondta Wittgenstein. Hallgass a füledre, így Eco. Saját levében fő, utóbb így lesz delikátesz minden kis jövődöpondró. Ami porból lett, éljen tovább a porban.

Ultima maniera

Ne keress, mert nem találsz sehol. Ne keress, mert mindenben rám találsz. Etruszk félmosollyal a semmi és Semmi közt átívelő hídon hogyha állsz, magadba roskadtan, eposztalanítva — az nem a gyöngesség jele. Nem későromantikus túlfűtöttség. Nem szilárd halmazállapotú közöny. Nem zen-buddhista tér- és fitymaszúkület. Ha tudnád is, mi nem még, hátrahagyod az értelmezést. *Ultima maniera.* Innen nézve ezentúl legyen ez módszered. Valahogy nem kéne érzelmileg elvérezni, mint a rossz versekben. És figyelni kábán, ahogy a meditáció zajtalan rajai odaképzelt csillagaid lengő egében körülvesznek, és átsegítenek valami hosszanfriss látomásba. Nem kéne feláldozni szívedben a béke bizonyosságát, sem a méreg forrását. Hidd el, itt lesz a híd, ha egyszer visszajössz.